

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ארמון למלך המשיח

קובץ בענין רצונו הק' של הרבי מה"מ שליט"א
בבניית הארמון למלך המשיח

גליון כז

שנה יד

יוצא לאור עליידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ. י.

ויהי רצון, שבעמדנו בחודש אדר ראשון,
המהוה הכנה לאדר שני - ו"מיסמך
גאולה לגאולה", גאולת פורים (באדר
שני) לגאולת פסח בחודש ניסן, חודש
הגאולה - שתבוא תיכף ומיד ממש
הגאולה האמיתית והשלימה, ובדרך
ממילא יהיו חודש אדר שני וחודש ניסן
חדשי הגאולה, באופן ד"מיסמך גאולה
לגאולה".

(דבר מלכות ש"פ כ"תשא תשנ"ב)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

**להערות ותיקונים, או להצטרפות לרשימת
הדיוור בדוא"ל:**

vaad770@gmail.com

אל אחינו אנ"ש והתמימים יחיו,
שלום וברכה!

בכואנו מפורים־קטן הננו להגיש בזה את הקובץ "ארמון למלך המשיח" אשר
"הנחת אבן הפינה" שלו, היתה בפורים־קטן תשנ"ב. בקובץ:

• לפסוח על שתי הסעיפים - גרוע יותר מעבודה זרה - קטע משיחת ש"פ תשא שושן
פורים־קטן תשי"ז בה מדבר על החומרא שבפסיחה על שתי הסעיפים ועל כך שזהו
חמור יותר מעבודה זרה. השיחה נדפסה בשיחו"ק תשי"ז ע' רטו ואילך ומובאת כאן
בתרגום ללה"ק.

• "א שטוב? אן ארמון!" - סקירה מקיפה ומרתקת על היוזמה לבניית בית לרבי ע"י
החסיד ר' זושא ריבקיין שבהוראת הרבי הפכה ליוזמה לבניית ארמון, על התשובות
והעידודים הרבים להם זכה לכל אורך הדרך, ועל מאורעות מיוחדים שאירעו בימים
אלו לפני עשרים וארבע שנים בקשר עם מעמד הנחת אבן הפינה לארמון למלך
המשיח. בעריכת הכתבה נעזרנו בארכיון הכתבות של 'השבועון העולמי להפצת
בשורת הגאולה - בית משיח' ותודתנו נתונה להם.

• "לוחות מרובעות" - מקבץ מענות ומסמכים בענין דעתו הק' של כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א באופן ציור לוחות הברית, בצורה מרובעת ולא עגולה.

ויהי רצון שהקובץ יפעל את פעולתו ויוסיף ברגש ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א כפי שהוא מתבטא בפעולות ממשיות למימוש רצונו הק' בבניית
הארמון למלך המשיח, וכיון שכך נזכה לקיום דברי כ"ק אד"ש מה"מ "שבועמדנו
בחודש אדר ראשון, המהוה הכנה לאדר שני - ו"מיסמך גאולה לגאולה" . . שתבוא
תיכף ומיד ממש הגאולה האמיתית והשלימה" ואזי נעמוד כולנו אל מול פני קודשו של
הרבי מלך המשיח ונכריז מתוך שמחה עצומה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, ערש"ק י"ז אדר - מרבין בשמחה,

תהא שנת עצמות ומהות - שנת הקהל

קרי"ג שנה להולדת כ"ק אד"ש מהי"מ וס"ו שנה לנשיאותו

לפסוח על שתי הסעיפים

גרוע יותר מעבודה זרה

"ישנם כאלו שבשביל פניות גשמיות - פרנסה, כבוד המדומה, ו"מה יאמרו הבריות" - מוותרים לפי שעה על כמה וכמה ענינים של תורה ומצוות. למשך מספר ימים או מספר שבועות, מעמיד הוא את השולחן-ערוך יחד עם הקב"ה, כביכול, על המדף, בכדי שלא יאמרו עליו שהוא "בטלן", שאינו מבין את הזמן ההזה"..."

משיחת שבת פרשת תשא תשי"ז, אודות החומרא שבפסיחה על שתי הסעיפים עד כדי כך שזה חמור יותר מעבודה זרה • מובא בקשר עם הפטרת פרשתנו

פ • ו

בהפטרת פרשתנו מסופר אודות אלי' הנביא, מה שעשה כשהיתה עת צרה - שבאה, כמו כל עת צרה, מצד שטטוש הדיעות ובלבול המוחות. אלי' הנביא קיבץ את כל נביאי הבעל, עם כל ישראל, ואמר להם "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים".

לכאורה, מדוע תבע מהם אליהו "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"? הי' לו לתבוע: עד מתי אתם עובדים לבעל, הגיע הזמן שתפסיקו לעבוד את הבעל ותתחילו לומר "הוי' הוא האלקים".

. . בכוכ"כ פרטים גרוע הענין ד"פוסח על שתי הסעיפים" יותר מעבודה זרה:

אף שבכללות עבודה זרה היא גרועה יותר, שהרי הוא מקולקל בקביעות ("שטענדיק פאָרדאַרבן"), והוא כופר רחמנא לצלן - מ"מ, בנוגע לתשובה, ה"פוסח על שתי

הסעיפים" גרוע יותר, כי קשה יותר שה"פוסח על שתי הסעיפים" יעשה תשובה שלימה אמיתית.

ושני פרטים בזה:

א) מי שהאמין בעבודה זרה, הרי בשעה ש"תופס את עצמו" ש"הוי' הוא האלקים", ועד עתה ה' בטעות מרה, מרגיש הוא את גודל החטא שעשה, ובמילא עושה הוא תשובה כדבעי, "ושב ורפא לו".

לעומת זאת, ה"פוסח על שתי הסעיפים", כיון שמאמין גם בהקב"ה, הרי אפילו לאח"ז, אינו מרגיש כל-כך את גודל החטא, בחשבו לעצמו: וכי מה חטאתי כל-כך? הרי מלכתחילה הייתי בספק אפילו בחיצוניות, ובאמת הרי אני כמו כל בני"י, תמיד הייתי מאמין וכו' וכו'. ובמילא אין חרטתו באמת ואין תשובתו שלימה.

ב) מי שמאמין בעבודה זרה שלא בשיתוף הרי הוא מקולקל בתכלית ר"ל, הוא טועה וסבור שהבעל הוא - חס-ושלום - האלקים. אבל יתכן, שאע"פ שהוא נפרד מאלקים אמת, מ"מ, כללות ענין הרוחניות נוגע לו.

לעומת זאת, ה"פוסח על שתי הסעיפים" בשיתוף, הרי זה מורה על השחתה גדולה כל-כך ("אָזא פּאַרדאַרבנקייט"), שלא זו בלבד שאין רצונו בשייכות לאלקים אמת, אלא שאין לו שום שייכות לכללות ענין הרוחניות. וראי' על זה, שבידעו את האמת ש"הוי' הוא האלקים", נכון בעיניו להמיר - חס-ושלום - את הקב"ה תמורת גשמיות, להמיר "מקור מים חיים" כדי "לחצוב . . בארות נשברים".

עובד עבודה זרה, אם רוחניות נוגעת לו, הרי בשעה ש"תופס את עצמו" בטעותו, יעשה תשובה. לעומת זאת, ה"פוסח כו'", כיון שענין הרוחניות אינו נוגע לו, אלא נוגע לו רק הגשמיות שלו, הרי אפילו כשיבוא אל האמת, שגשמיות תלוי' רק בהקב"ה, גם אז לא ישוב בתשובה להקב"ה באמת, אלא בשביל הגשמיות.

. . איתא בגמרא, שיצר הרע של עבודה זרה - ביטלו את כחו. אבל הענין ד"פוסח על שתי הסעיפים", גם היום הוא חזק יותר מיצר הרע דעבודה זרה, אם בדקות דדקות, אם בדקות, או עוד יותר מזה.

ישנם כאלו שבשביל פניות גשמיות - פרנסה, כבוד המדומה, ו"מה יאמרו הבריות" - מוותרים לפי שעה על כמה וכמה ענינים של תורה ומצוות. למשך מספר ימים או

על כך היא
ההוראה
מההפטרה,
שעיקר התביעה
היא: "עד מת
אתם פוסחים על
שתי הסעיפים",
דבר זה גרוע
עוד יותר
מעבודה זרה

מספר שבועות, מעמיד הוא את השולחן-ערוך יחד עם הקב"ה, כביכול, על המדף, בכדי שלא יאמרו עליו שהוא "בטלן", שאינו מבין את הזמן ההוא, ובפרט שכאן ב"אמריקא" צריכים לוותר על הדברים הישנים, להתנהג במקצת לפי רוח הזמן כו'.

ובשביל זה, כדי שלא יאמרו עליו שהוא "בטלן", כדי שיהי' לו כבוד המדומה, או עוד ממון (שלאמיתו של דבר מתבזבז הממון על רופאים וכו', דכיון שהממון בא שלא לפי רצונו של הקב"ה, הרי הוא מתבזבז על ענינים בלתי-רצויים, כיון שחסר הענין ד"יברכך גו' וישמרך" "מן המזיקים") - נכון בעיניו "למכור", לפי שעה על-כל-פנים, את הקב"ה, כביכול, יחד עם הנשמה שלו.

יש לדעת, שבכו"כ פרטים הרי זה גרוע עוד יותר מעבודה זרה, מצד הטעמים הנ"ל:

(א) קשה יותר לעשות תשובה באמת, כיון שאינו מרגיש בתוקף כ"כ את החטא. הוא ישלה את עצמו שחטאו אינו גדול כ"כ, שהרי בכלל הוא יהודי ירא-שמים ("אן ערליכער איד"), ומה הרעש אם למשך זמן קצר וויתר על ענין מסויים בשביל פרנסה וכדומה.

(ב) הוא מושחת. הוא יכול להמיר ענינים רוחניים, שהם ענינים נצחיים, בענינים גשמיים שאינם אלא לפי שעה. הוא מוכר את עולם-הבא הנצחי בשביל ממון וכבוד.

(ג) הוא מחטיא את הרבים. אם ייצא, חס-ושלום, בכפירה גלויה, אזי יסלקוהו מד' אמות אלו, אבל כשעוטף ומכסה את הענינים שהם היפך התורה, באמרו שדבר שלפי שעה לא נורא ("מאכט ניט אויס"), ומביא עוד "ראי" מפסוק או מאמר רו"ל - הרי

הוא מחטיא את הרבים.

על כך היא ההוראה מההפטרה, שעיקר התביעה היא: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים", דבר זה גרוע עוד יותר מעבודה זרה.

וכפי שהי' אז, שכל ישראל עשו תשובה ואמרו "הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים", ב' פעמים, עוד יותר מבשעת מתן-תורה, שבו נאמר "אנכי הוי' אלקיך" פעם אחת, כמבואר בכ"מ שע"י תשובה מגיעים למעלה יותר מהמצב שקודם החטא, "כפלים לתושי";

ולא רק ב' פעמים ככה בכמות, אלא יתירה מזו, שהפעם הב' היא מדריגה נעלית באין ערוך מהפעם הא'. כן הוא גם עתה: כל אלו ה"פוסחים על שתי הסעיפים" - צריכים לעשות תשובה, ובכפלים לתושי'.

וכיון שישראל הם ערבים זה בזה, מעורבים זה בזה, לכן, האור שיקבלו ע"י תשובתם, יומשך גם על אותם מישראל שהחטיאו, רחמנא לצלן. ויתן השי"ת שיהי' זה בחסד וברחמים, והמחטיאים יחד עם אלו שגררו אחריהם יעשו תשובה בכפלים לתושי', ויאמרו כולם יחד "הוי' הוא האלקים, הוי' הוא האלקים".

"תביעה בכל התוקף: עד מתי אתם פוסחים על שני הסעיפים"

בהפטרה מסופר אודות המאורע דאליהו בהר הכרמל, שבו פנה אליהו הנביא לבני ישראל ואמר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים, אם ה' הוא האלוקים לכו אחריו וגו'".

כאשר נתבונן לרגע בפרטי מאורע זה - מצב שבו היו צריכים לפעול אצל כמה וכמה מבניישראל שיידעו ש"ה' הוא האלקים", ולא יעבדו לבעל חם ושלום, ולמטרה זו בנה אליהו הנביא מזבח והקריב קרבן בחוץ (למרות האיסור דשחוט חוץ, בתור הוראת שעה), ובמעמד זה פונה אליהו הנביא לבניישראל ואומר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" - בוודאי יגיע כל אחד ואחד למסקנה הכי פשוטה, שדבריו של אליהו הנביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור הצעה בלבד: "הערט זיך איין אידן", ברצוני להעיר לכם, שלהיותכם "עם חכם ונבון", סבורני ש"לא מתאים" לכם להיות במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים"... אלא בוודאי נאמרו דברים אלו באופן של תביעה בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"!

ועל דרך זה מובן בנוגע ללשון "עד מתי" שמובא בפיזטים ד"תיקון חצות" - שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עד מתי" בפסוק הנ"ל, וכיוצא בזה... ותוכנו - תביעתם של בניישראל מהקב"ה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות!

(משיחת ש"פ תשא שושן פורים קטן תשד"מ)

א שטוב? אָן אַרמון!

אזרתי אומץ ואמרתי לרבי מלך המשיח: בעלי שאל האם הוא יכול להתחיל בבניית הארמון עבור הרבי מלך המשיח? שינוי קוטבי חל באותו רגע בפניו של הרבי מלך המשיח. סבר פניו שעד לפני רגע היה רציני מאוד, הפך להיות חייכני וקורן אושר. "יעו! ענה הרבי, והמשיך "און פרעגט אַ רב אין ארץ הקודש"

סקירה מקיפה ומרתקת על היחמה לבניית בית לרבי בכפר חב"ד שהפך בהוראתו של הרבי לארמון, על התשובות המיוחדות והעידודים הרבים להם זכה החסיד ר' זושא ריבקינ מהרבי מלך המשיח שליט"א

פ • פ

מבוא

חסיד הוא כזה המסור ונתון לפעולותיו של הרבי. חסיד הוא כזה שרצונו של הרבי בוער בו ולא נותן לו מנוח עד לביצועו המושלם. חסיד הוא כזה שאצלו הציות הוא "אפילו פרט שלא ציוו עליו בפירוש אודותיו, אלא שהוא בפנימיותו יודע שזהו הרצון"

על אחת כמה וכמה בענין כזה, שהגיע באתערותא דלעילא בדבריו המפורשים של הרבי מלך המשיח שליט"א, ושקשור עם התגלותו המושלמת לעין כל כמלך המשיח

הרי שעשרים וארבע (!) השנים שעברו ועדיין הארמון אינו עומד על תלו,

גורמות באופן טבעי לזעזוע עמוק אצל כל אשר בשם חסיד יכונה.

הדיבור וההתעסקות בנושא אינה יכולה להסתכם בהתרפקות על זכרונות העבר וההיסטוריה שמאחורי בניית הארמון; הידיעה הברורה כי זהו רצונו של הרבי, בכוחה לעורר אותנו לחיות מחודשת ולפעולה בנושא, מתוך עקשנות ובכל המרץ, על מנת שהענין אכן יתבצע ורצונו הק' של הרבי יתממש.

חסידים תמיד ידעו ש"דער רבי וועט אויספירן די כוונה" [הרבי יבצע את רצונו]. וממילא כאשר כחסידים של הרבי נרתם עד הסוף להשלמת המשימה אותה הוא דורש מאתנו, אזי - כבכל הוראה וענין השייך לרבי - לא יהיה כח בעולם שיוכל לעצור ולעכב את התגשמות רצונו הק', ובכוחו של הרבי תהיה יד החסידים על העליונה ובניין הארמון יצא מן הכח אל הפועל!

כעוד קודם לזה, עצם ההחלטה בנושא תביא לכך שעוד קודם לכן ייבנה בית המקדש השלישי יחד עם בית רבינו המחובר לו, תיכף ומיד ממש.

.

הכל התחיל באמצע שנות הלמ"ד. ר' זושא רבקין, חסיד המאמין כי הרבי מלך המשיח בוא יבוא בקרוב לארץ הקודש, החליט כי צריך לבנות בית עבור הרבי מלך המשיח. הבית כמובן צריך להיות בכפר חב"ד, בירת חב"ד בארץ הקודש. החלטתו הייתה נחושה לעשות הכל כדי שהבית יהיה בנוי לתפארת, אך יחד עם זאת הוא ידע, שחסיד לא עושה דבר ללא רשות מרבו, ובפרט לא דבר כזה...

"כשאחי ר' חיים ע"ה נסע לרבי", סיפר ר' זושא "ביקשתי ממנו שישאל את הרבי מלך המשיח על הרעיון לבנות לו בית. הוא חשש להציג שאלה כזאת לפני הרבי, והסכים להעביר את הבקשה בתור בקשה של אחיו, קרי: אני.

"הוא נסע לרבי, נכנס ל'יחידות' והציג את בקשתי לפני הרבי כך: "דער ברודער האט געפרעגט, ער וויל בויען אַ שטוב פאר'ן רבי'ן אין כפר חב"ד" [= אחי שאל, הוא רוצה לבנות בית לרבי בכפר חב"ד]. הרבי היישיר אליו מבט חודר ואמר: "ער וויל בויען אַ שטוב פאר מיר אין כפר חב"ד" [= הוא רוצה לבנות בית עבורי בכפר חב"ד]? ומיד המשיך כשהוא מראה בידו הקדושה תנועה של החלטיות - "אַן ארמון".

"אחר כך המשיך הרבי ואמר "און ניט אזוי ווי איצטער. און דערוויילע ווארטן" [= אבל לא כפי שזה כעת. ובינתיים, שימתין]."

כאשר קיבל ר' זושא את תשובת הרבי, החליט להתקדם בינתיים בשרטוט התוכנית, כדי שכאשר הרבי ייתן את אישורו לבנייה - יוכלו להתחיל מייד בבנייה. הוא פנה איפוא לאדריכל בנדי רו, וביקש ממנו להכין תוכנית מיתאר לארמון עבור הרבי מלך המשיח.

ר' זושא ריבקיץ ע"ה מקבל דולר מהרבי מלך המשיח שליט"א עבור הבניית של הארמון

התוכנית הוכנה במהירות ור' זושא דאג להעבירה לרבי. הרבי קיבל את התוכנית, והוציא תשובה בזה הלשון: "נתקבל ותשואות חן. לעת-עתה לחכות בבניין". לתשובה צירף הרבי עשר מטבעות: חמש מטבעות של לירה, וחמש מטבעות של חצאי דולרים.

עשור וחצי שנים עברו, ובמהלכם לא פסק ר' זושא מלבקש שוב ושוב את רשות הבניה המיוחלת, אך כנראה שעדיין לא הגיע עת קץ, והרבי לא העניק לו את האישור המיוחל.

הרבי מאשר להתחיל בבניית הארמון

בשנת תשנ"ב, כאשר נסעה זוגתו של ר' זושא, מרת נעמי תחי', לכינוס השלוחות העולמי בחצרות קדשנו, וזכתה להיכנס ל'יחידות-כללית' לאורחים שהגיעו ליו"ד שבט, ביקש ממנה ר' זושא לשאול את הרבי בהזדמנות מיוחדת זו, האם הוא יכול להתחיל לבנות את הארמון לרבי מלך המשיח.

מספרת זוגתו: "במשך ה'יחידות' ישב הרבי בסבר פנים מאוד רציניות. נעמדתי אחרונה בתור, וכשהגיע תורי אזרתי אומץ ואמרתי לרבי מלך המשיח: "דער מאן האט געפרעגט, אויב ער קען אנהויב'ן בויען דעם ארמון פאר'ן רבי'ן מלך המשיח" [= בעלי שאל האם הוא יכול להתחיל בבניית הארמון עבור הרבי מלך המשיח?]

"שינוי קוטבי חל באותו רגע בפניו של הרבי מלך המשיח. סבר פניו שעד לפני רגע היה רציני מאוד, הפך להיות חייכני וקורן אושר. 'יעי! כן!]' ענה הרבי, והמשיך 'און פּרעגט א רב אין ארץ הקודש' [ולשאל רב בארץ הקודש]."

מיד כשקיבל את הידיעה המשמחת, סר ר' זושא לביתו של הרב אשכנזי, המרא-דאתרא של כפר חב"ד, סיפר לו על תכניותיו, ועל תשובת הרבי שענה בחיוב אך התנה זאת בשאלת רב בארץ הקודש. הרב שמע ממנו את כל הפרטים, וענה שיעשה הכול בשמחה ויבנה בשעה טובה ומוצלחת.

ר' זושא לא בזבז זמן, ומיד לאחר קבלת האישור מהרב, טלפן לניו-יורק והודיע לזוגתו כי הרב אישר את הרעיון, וביקש ממנה שתודיע זאת לרבי בחלוקת הדולרים.

"הרבי קיבל את הבשורה בשמחה", מספרת מרת נעמי, "ולאחר שנתן לי דולר, הוציא דולר נוסף, ונתן לי כשהוא אומר 'להצלחה בבנייה'".

הרבי בוחר את מקום הארמון

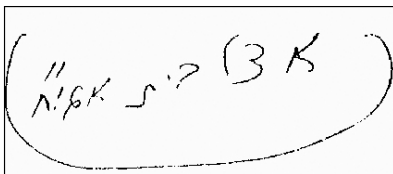
ר' זושא ניגש לוועד הכפר, וביקש מהם הצעות למיקום הארמון בשטח הכפר. הם הניחו על השולחן תצלום אוירי של כפר חב"ד ולאחר התייעצות קצרה החליטו על שלושה מקומות אפשריים. אחד מהם היה עלייד בית אגודת-חסידים-חב"ד באה"ק - 770.

היה זה ביום חמישי. ר' זושא לא איבד זמן יקר; הוא עלה על המטוס הראשון לניו-יורק, וביום שישי, דקות אחדות לפני השעה עשר בבוקר, המתין ר' זושא לרבי סמוך לציאאה מגן-עדן התחתון לכיוון המעלית. בידו היה התצלום האווירי עליו מסומנים המקומות האפשריים לבניית הארמון.

לתצלום צירף ר' זושא פתק, בו הוא מסביר מדוע אין מעביר את התצלום דרך המזכירות - "לא שחושד אני חלילה באי-מי מהמזכירים. אלא שעניין של משיח אינני רוצה להעביר דרך ממוצעים, ברצוני להעביר זאת לידי של מלך המשיח".

הרבי קיבל ממנו את התצלום בחיוך רחב, ומיד אמר "זאלסט האבן א סאך פרנסה" [שיהיה לך הרבה פרנסה]!

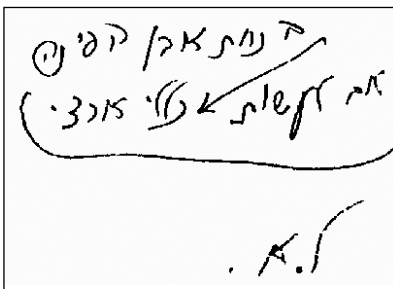
בשעות הצהריים, כשהרבי יצא לתפילת מנחה, עבר הרב גרונר ליד ר' זושא והניח בידו פתק: תשובתו של הרבי מלך המשיח על שאלת המיקום: "אצל אגו"ח". בעת ההתוועדות בשבת-קודש, נתן לו הרבי בקבוק משקה עבור הנחת אבן-הפינה לארמון.

"אצל בית אגו"ח"

אבן הפינה

מיד אחד השבת הכניס ר' זושא לרבי פתק ובו שאל באיזה תאריך לערוך את הנחת אבן-הפינה, וכן - האם לעשות את זה כלל-ארצי, זאת-אומרת, עם פרסום מסיבי בכל כלי-התקשורת בארץ ישראל, או לא.

הרבי ענה לערוך את הנחת אבן-

הנחת אבן הפינה אם לעשות [לא] כללי ארצי

הפינה "ביומא דפגרא" וללא פירסומת. ה"יומא דפגרא" הראשון היה "פורים קטן", ועליו נפל הפור.

טרם נסיעתו חזרה לארץ ישראל כדי לארגן את האירוע, עבר יחד עם זוגתו בחלוקת הדולרים אצל הרבי. לאחר שזוגתו עברה, נתן לו הרבי שני דולרים, ואחרי-כך ביקש לקרוא לזוגתו שכבר הספיקה לצאת - שתחזור. היא התקרבה לרבי, והרבי אמר לה בחיוך רחב "בטח תעזרי לבעלך בבנייה". אחרי-כך נתן הרבי לר' זושא דולר נוסף, שלישי, ואמר: "זה בעבור שאר הבניינים".

הרבי מתעניין מי הגיע להנחת אבן הפינה

הנחת אבן הפינה התקיימה בפורים קטן תשנ"ב במעמד רבני חב"ד, ובראשם זקן רבני חב"ד, הרב דוד חנוזין; מזכיר בית הדין של רבני חב"ד, הרב יצחק יהודה ירוסלבסקי; רבו של כפר-חב"ד, הרב מרדכי אשכנזי; והמשיע ר' מענדל פוטערפס.

ר' זושא עבר מאחד לאחד וחילק מה'משקה' שקיבל מהרבי עבור החגיגה, וברקע נשמע קולו של הרב אשכנזי נואם בקול חנוק מהתרגשות: "זכינו, עלידי הסכמתו וברכתו של הרבי שליט"א, לעשות היום, להניח היום את אבן הפינה לנחלתו הפרטית - נחלתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א".

על הנחת אבן הפינה סיפר ר' זושא:

"חזרתי לארץ ישראל, והפצתי את הידיעה רק בכפר חב"ד, כדי שהאירוע לא ימושך אליו את עינה הפקוחה של התקשורת הישראלית ש'תחגוג' על הגילוי ותהפוך את האירוע לכלל-ארצי. אבל, 'עוף השמיים הוליך את הקול', ועל-אף שלמזלי, התקשורת לא הגיעה - בריכוזי אנ"ש זה דוקא כן נודע ורבים הגיעו לטקס הנחת אבן-הפינה.

"בעיצומו של האירוע הבחנתי במונית קטנה שמתקרבת, ומתוכה יוצא הרה"ח ר' אלתר הילביץ' ע"ה. התפלאתי. ר' אלתר כבר לא היה צעיר בלשון המעטה, והנסיעה

תמונות מהמעמד, מימין ר' זושא מחלק מה'משקה' שקיבל מהרבי

ר' אלתר הילביץ, ר' מענדל פוטערפאס (נואם) והרב אשכנזי

לכנסים קשתה עליו מאוד. גם בפעמים המעטות בהם היה משתתף בכנסים, היה בא יחד עם, יבלחט"א, בנו שי' שהיה תומך בו. העובדה שאני לא הזמנתי אותו באופן אישי ולמרות זאת עשה מאמץ כה גדול והגיע הנה בגפו, עוררה בי תמיהה רבתי.

"כמובן ששמחתי לראות אותו בכינוס, ואף הזמנתי

אותו לנאום לפני הקהל. בנאומו היקשה ר' אלתר כיצד יתכן שארמונו של מלך המשיח נבנה בכפר חב"ד, ולא, כמצופה, בירושלים? הוא מוטיב לה והוא מפרק לה: כבר אמרו חז"ל שעתידה ירושלים להתפשט על-פני כל ארץ ישראל, וכפר חב"ד בכלל... ואם תרצו - משיח יתרץ על הקושייה!...

"חזרתי מהכינוס בשעת לילה מאוחרת, קרוב לחצות, כשלפתע מצלצל הטלפון. על הקו היה מזכירו של הרבי, הרב גרונו. "הרבי ביקש לדעת אילו אישים מיוחדים השתתפו בטקס הנחת אבן-הפינה. כמרכזן ביקש הרבי לדעת אם יש ויודאו ותמונות מהאירוע, וביקש לשלוח את התמונות בדחיפות הכי גדולה.

"התחלתי לפרט לרב גרונו אילו אישים מיוחדים השתתפו באירוע, וכשהזכרתי את הרה"ח ר' אלתר הילביץ, היכתה במוחי המחשבה כי יתכן מאוד שהשתתפותו הייתה עקב הוראה מיוחדת מהרבי מלך המשיח, ולכן ביקש הרבי לדעת אילו אישים מיוחדים השתתפו באירוע. אין לי בטחון מלא שכך אכן היה, אולם מכלל השערה לא יצאת...

הרבי שולל את הרעיון לבנות 'בית'

כדוגמת הבית ברחוב פרזידנט

לאחר הנחת אבן-הפינה ידע ר' זושא כי הטקסים נגמרו; מהיום והלאה הוא יידרש לעבודה מסיבית ונמרצת כדי להגיע למעשה בפועל. בתחילה כינס כמה מידידיו והתייעץ עימם באיזה אמות-מידה לבנות את ארמונו של הרבי מלך המשיח.

סיפר ר' זושא: "הרעיון שעלה בסיומה של התכנסות זו, היה - לבנות לרבי מלך המשיח בית לפי דגם ביתו ברחוב פרזידנט שבקראון-הייטס. אני לא קיבלתי את הרעיון, אולם הסכמתי לכתוב את ההצעה לבעל הארמון - הרבי מלך המשיח.

"תשובתו של הרבי הייתה: באם רוצים לבנות, יתבוננו מה רוצים ויחליטו. אחרי כמה וכמה שנים החליטו לשאול אותי?! ומתוך התוועדות?! אזכיר עה"צ

"אני הבנתי שהרבי 'גוער' בי על שלאחר ששנים אנחנו מדברים על ארמון, פתאום אני יורד מהעץ ומבקש אישור לבנות בית! ועוד עושה זאת מתוך התוועדות...
"כמובן שמיד החלטתי שאני בונה ארמון ויהי מה!"

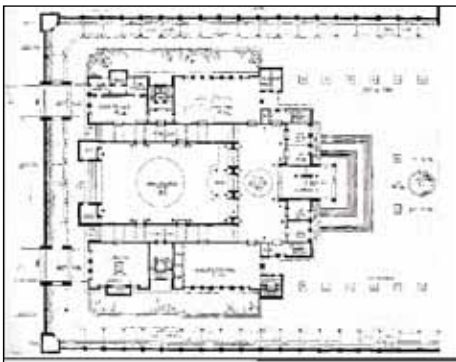
הרבי נותן הסכמתו על המפות

האדריכלים אליהם פנה כדי שישרטו עבורו תוכנית מתאימה לארמון המפואר, אמרו לו כי הם לא יכולים לעזור לו. "מדובר", אמרו לו "בפרוייקט מיוחד שמצריך חשיבה מקורית מאוד, כיון שאף ארמון של מלך או נסיך ברחבי העולם, לא יהיה מספיק מפואר עבור המלך המשיח, אליו עתידים לבוא ולהשתחוות כל מלכי ורוזני תבל".

לאחר עבודת חיפוש מדוקדקת, מצא ר' זושא את אשר חיפש - אדריכל רציני בעל כושר המצאה מקורי ביותר. שמו: זאב מרגנית.

ר' זושא ע"ה מעיין במפת הארמון

"ישבנו יחד בביתי והצגתי לפניו את שאיפותיי ותוכניותיי"
- שיחזר ר' זושא - "לאחר שעות ארוכות של בירורים, פנה האדריכל לשוב לביתו. טרם צאתו נתתי לו מעט מהמשקה שנתן לי הרבי עבור הנחת אבן הפינה, וגם הנחתי על ראשו אחת הכיפות שהוצאתי במיוחד עבור הכנסת ספר-תורה. השעה הייתה קרובה לחצות כשיצא האדריכל מביתי. טרם צאתו אמרתי לו כי בטוח אני שהקב"ה כבר יראה לו את הדרך הטובה ביותר לתכנון ארמונו המיוחד של המלך המשיח.

"צלצול הטלפון בשעת בוקר מוקדמת הקיץ אותי משנתי. על הקו היה האדריכל זאב מרגנית.

כתב מר' זושא ע"ה בקשר עם הקמפיין לבניית הארמון

ארוך של שתיקה, "התוכניות הללו שורטטו אמנם עם העפרון שאחזתי בידי, אך לא אני שרטטתי אותם..."

"התברר, כי מיד לאחר שהגיע לביתו, על אף השעה המאוחרת – אחר הצות – החליט האדריכל להתחיל לשרטט את תוכניות הארמון. הוא פנה לחדר עבודתו, התיישב ליד השולחן, אחז את עפרונו בידו והחל לשרטט. לפתע חש כי אין הוא שולט על תנועות ידו, והיא התחילה, כאילו מאליה, לשרבט שירבוטים שונים על הנייר.

הוא שקע בערפול חושים ולא חש כיצד הלילה עובר-חולף לו, ושחר חדש עלה בקום. קרני השמש הראשונות שהפציעו וחדרו מבעד לחלון חדרו, העירו אותו משנתו. הוא לא האמין למראה עיניו: ידו אחזה עדיין ברפיון-מה בעיפרון, ועל שולחנו הייתה תוכנית מלאה של ארמון מפואר. הארמון כולו, על אולמותיו, חדריו ומבואותיו, שורטט בלילה אחד ללא מגע יד אדם. בעצם ידו היא זו שהחזיקה את העיפרון, אך בטח שלא ידו שרטטה את התוכנית בלילה אחד "בעל הארמון שירטט לעצמו את ארמונו שלו!"

"הראתי את התוכניות לאדריכלים ידועי-שם עימם עמדתי בקשר, ושאלתי אותם מה דעתם על התוכנית. - "תוכנית כזאת לא יתכן ששורטטה בידי אדם", פסקו.

"התחלתנו לחשוב ברצינות על התחלת הבנייה", - "הבאתי את האדריכל עלי-מנט לראות את השטח המיועד ולהחליט באיזה מקום בדיוק - ליד 770 - כדאי למקם את הארמון. לאחר סיור מקיף במקום ובדיקת כל ההיבטים, כתב האדריכל את מסקנותיו:

קווים לדמותו של ר' זושא ריבקיין

ר' זושא נולד ברוסיה הלבנה, והתחנך על ברכי המסירות נפש, ב'יחדר' שבמחצתרת, ולאחר מכן בתו"ת ברינוא, לאחר עלייתו לארץ התיישב בכפר חב"ד והיה מעסקני הכפר. למחייתו, ניהל מסעדה בתל אביב בשם 'ישורון'. בהזדמנות שאל את הרבי האם להחליף את שם המסעדה למשהו יותר חב"די, כמו "מסעדת ופרצת", אך הרבי ענה בשלילה, בהזדמנות אחרת התבטא הרבי שמסעדה זו הינה: "ליובאוטש של תל אביב".

כשהחל הרבי לדבר על כך שצריך להתכונן לביאת משיח, תלה ר' זושא שלט על המסעדה "היכוננו היכוננו לביאת המשיח", באחד הימים כתב לרבי על תליית השלט, והוסיף ושאל, מתי כבר יגיע משיח באמת. מיד הוציא הרבי תשובה להוסיף את המילים "הנה הנה משיח בא".

ר' זושא היה ממייסדי ובוני בית כנסת "בית מנחם" בכפר חב"ד, הבנייה לוותה בברכותיו של הרבי, ולקראת טקס חנוכת הבית, התקשר למזכירות להזמין את הרבי לכפר חב"ד ושיתגלה כמלך המשיח, הרבי ענה שישלחו הזמנה בכתב, שיחת הטלפון הוקלטה והושמעה לאנ"ש בכפ"ח, ומיד נגשו כולם למקווה, וחתמו על המכתב בו מזמינים את הרבי, לאחר מכן סר ר' זושא עם החתימות והגיש לרבי, הרבי קיבל זאת בשמחה עצומה, והביא לר' זושא 600 דולר עבור החותמים.

נודע כבעל אהבת ישראל עצומה לכל אחד באשר הוא ודאג במלוא המרץ למילוי רצונו הק' של הרי בכל התחומים, ובשל כך כאב כל ימיו על כך שרצונו הברור של הרבי בבניית הארמון לא התממש.

'המגרש שנמצא ממערב ל-770 - בית אגו"ח ראוי בכל לשון של המלצה להיות הנחלה עליה יבנה הארמון למלך המשיח, וזאת מהסיבות הבאות:

א. המגרש מתאים לגודל הבניין. ב. המגרש צופה על כל שפלת החוף ונראה למרחקים. הוא נותן תחושה של מפגש השמים והארץ. ג. הארמון שייבנה במגרש זה ייצור ככר יפה ומכובדת יחד עם 770 - בית אגו"ח - ותקרא ככר מלך המשיח".

לר' זושא אצה הדרך. הוא לקח עמו את התוכניות, עלה שוב על המטוס הראשון היוצא לניו-יורק, והכניס את התוכניות לרבי מלך המשיח, כשבנוסף, שאל את הרבי האם עליו להיענות לבקשת רבים מאנ"ש החפצים להשתתף בהוצאות הבניה.

לא חלף זמן רב והרב גרונור הוציא לר' זושא תשובה בזה הלשון: "א. על מכתבו והמצ"ב [המצורף בזה = המפות] נתן הסכמתו וברכתו. ב. יכולים לקבל השתתפות מהציבור. ג. ברכה והצלחה".

לפני י"א ניסן החליט ר' זושא כי מוכרחים להתחיל לבנות. לפחות במשהו. ההחלטה נפלה וכעבור ימים אחדים כבר ניצבו

הדחפורים מול 770 והתחילו בחפירת חלק מהיסודות. "תוך כדי חפירת היסודות. אחז האדריכל בידיו של ר' זושא ואמר: "תראה היכן אנו עומדים!" ר' זושא שאל אותו: "זאב, מה קרה?" והאדריכל הצביע בהתרגשות על מפת התוכנית: "הבט, אנו חופרים כעת את היסודות של לשכת מלך המשיח!"

מה עם הארמון?

בשנת תשנ"ז נערך ראיון עם ר' זושא, היה זה חמש שנים לאחר הנחת אבן הפינה. הראיון הסתיים בשאלה הבלתי־נמנעת: עברו כבר כמעט חמש שנים מאז הנחת אבן הפינה - מדוע לא ממשיכים?

ר' זושא לא ענה. דוק של עצבות העיב על פניו, ולאחר רגע ארוך של שתיקה רועמת הוא הפטיר: "אני עשיתי כל אשר ביכולתי. התוכניות כבר מוכנות ואני מוכן ומזומן להתחיל בבנייה מהירה. כעת הכדור במגרש אחר: הביורוקרטיה של הרשויות המקומיות שמעכבות את התוכניות אצלן ואינן מאשרות את המשך הבנייה".

חלפו עוד 19 שנים מאז, והשאלה רק הולכת ומתעצמת.

אין ספק שר' זושא לא ינוח ולא ישקוט בעולמות העליונים, עד שיפעל את התגלותו של הרבי מלך המשיח, ואת בניית הארמון למלך המשיח.

ממקום מושבו בעולם העליון יצליח בוודאי לעורר את לבכם של האחראים על כך בעולם התחתון, ויפעל להגשמת רצונו הקדוש של הרבי מלך המשיח...

הוספה

תכנון בנין הארמון

הארמון עתיד להיות בן שלוש קומות: קומת מסד; קומה עיקרית וקומה עליונה - בגודל כולל של כ-7,000 מטר מרובע, סביב לו תהיה חצר שתשתרע על־פני עשרה דונם.

לחצר יכנסו מכיוון צפון דרך שלושה "מבני שער", שכל אחד מהם יכיל שלושה שערים: אחד גדול - במרכז, ושניים קטנים - בצדדים, בחזית שערי הגדר יהיו 2 עצי תמר, כל זאת על רחבת כניסה מוגבהת שאליה יעלו בשלוש מדרגות רחבות.

במרכז החצר, מול השער הראשי, תוצב מזרקה מים מפוארת, וסביבה 4 עצי זית, משני צירי החצר יהיו 7 עצי תמר שתולים כשדרת כניסה.

החצר תהיה תחומה על־ידי גדר בגובה 3 מטר, ובארבע פינותיה מגדלים, הגדר תהיה מחוזקת על־ידי עמודים שבראשם כותרת בצורת רימון, בצמוד לגדר, בחלקה הפנימי, תהיה סביב הבניין סוכת גפנים מעוטרת בקשתות ועמודים, וספסלי ישיבה

תחתיה.

מהחצר יובילו מדרגות ברוחב כולל של 25 מטר לקומה העיקרית, שתהיה בגובה 3.5 מטר מעל מפלס החצר.

בקומה התחתונה ('קומת המסד') יהיה מקום לחניית רכב שיכנס דרך החלק האחורי של הארמון; חדרי שירותים ורחצה לבאים; מטבח מרכזי + חדר אוכל; מגורים לאנשי הצוות ומחסנים.

הכניסה לארמון עצמו תהיה דרך "מבנה שער מרכזי" בגובה 6 מטר שיכיל שלוש דלתות נחושת, ממבנה השער יכנסו לאולם כניסה מוקף עמודי שיש ובמרכזו כיפת זכוכית, דרכה יגיע האור לאולם.

משני צידי אולם הכניסה יהיו מדריגות ומעליות שניתן לרדת בהן לקומת המסד התחתונה, לצידי האולם יהיו גם 4 חדרים למזכירים, החלל המרכזי בארמון יהיה היכל קבלת הפנים בגודל 700 מטר רבוע, הכניסה להיכל דרך שלושה שערים, במרכז ההיכל תהיה הכיפה המרכזית של הארמון.

מול שערי הכניסה, על הקיר הדרומי, יהיה חלון צבעוני (ויטראז') בגודל כולל של 40 מטר רבוע, שדרכו ישתקפו קרני השמש, משני צידי האולם יהיו גומחאות ועמודי שיש.

משני צידי ההיכל יהיו מעברים מקושטים ברוחב 4 מטר, שיובילו מצד אחד אל לשכת המלך המשיח ואולם המזכירים, ומצד שני אל אולם קבלת־פנים לנשים ואל בית־הכנסת.

בקומה העליונה מעל הלשכה ואולם המזכירים תהיה דירת מגורים בגודל של 400 מטר רבוע, הדירה תכיל חדר מגורים גדול שנפתח למרפסת; מטבח; 3 חדרי שינה; 2 חדרי רחצה; מקווה ומטבח פסח, בקומה העליונה מעל אולם קבלת־פנים לנשים ובית־הכנסת, תהיה ספרייה בגודל של 400 מטר רבוע.

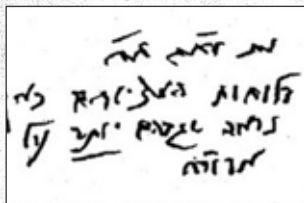
שלושת קומות הבניין יקושרו על ידי מדרגות פנימיות ומעליות בהתאם, כמו־כן תהיה אפשרות לכניסה נפרדת לנשים מחוץ לבניין, ישירות לחדר קבלת־הפנים לנשים.

הארמון כולו ייבנה בפאר רב, כיאה וכראוי לארמון עבור הרבי מלך המשיח, הרי כל זהוה והכסף שבעולם נבראו עבור הרבי מלך המשיח, ואם כן, מדוע שידיות הדלתות תהיינה מחופות בזהב ולא עשויות בזהב טהור?! מפטיר ר' זושא.

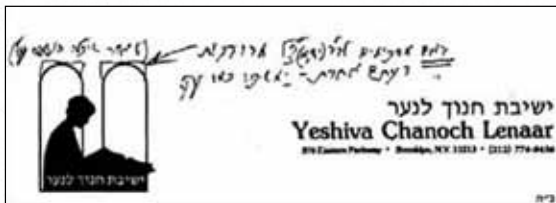
• הוספה מיוחדת • לוחות מרובעות

בש"פ כי תשא תשמ"א דיבר הרבי בפומבי אודות הצורך לתקן את העיוות, שמציירים את לוחות הברית בצורה עגולה, הרבי הוכיח מהגמרא שהלוחות בהכרח היו מרובעות והורה לתקן זאת בכל המקומות

ע. ע

נת' ות"ח ת"ח בלוחות המצירות כאן נראה שגובהם יותר על ארוך" [ארכן ורחבם]

הרבי מתקן את נייר הבלאנק של שיבת "חנוך לנער": "באם מסכימים לב"ב [לבבא בתרא] [יד, א] צריך להיות מרובעות (לאחר שיכלה הנדפס ע"ע [עד עתה]) באם דעתם אחרת - משיכו כמו ע"ע [עד עתה]"

עלון שיצא לאור בשעתו ע"י צא"ח נחלת הר חב"ד בענין תיקון צורת הלוחות

צילום עמוד השער של עיתון "משיח טיימס" תשמ"א כפי שתוקן לאחר מענה הרבי: "כדאי לנצל ציור המעבטעלע [המעיל] לציור לוחות מרובעות"

הרבי היישיר אליו מבט חודר
ואמר: "ער וויל בויען אַ שטוב
פאר מיר אין כפר חב"ד"
[= הוא רוצה לבנות בית
עבורי בכפר חב"ד]? ומיד
המשיך כשהוא מראה בידו
הקדושה תנועה של החלטיות
- "אַן ארמון!"

לזכות

הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

.

לע"נ

הרה"ח ר' משה נחום בן ר' מרדכי מענדל ע"ה
קדנר
נלב"ע אחש"פ כ"ב ניסן ה'תשע"א

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.224.4200 | חו"ל - 770.893.9489